

Γ.

Ἄγγελοι εἰς τοὺς ποιμένους τὴν χαρὰν τῶν ἐξαγγέλλουν,
Καὶ ἐκεῖνοι ἠραυλοῦσεν ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἀγγέλων
Καὶ ἐκ τῆς Περσίας μάγους μετὰ δώρων ἀποστέλλουν
Πρὸς τὸν νεογόνον Σωτῆρα τῶν τε ζώντων καὶ νεκρῶν.

«Θεῶ δόξα ἐν οὐρανοῖς, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!»
Γῆ καὶ οὐρανοὶ συμπάλλουν, πᾶσα κτίσις καὶ πνοή,
Καὶ ὡς ἐν μιᾷ καὶ μένῃ, συνενόησαν καρδίᾳ,
Χαίρουσιν δεῖ κατῆλθε νέα ἐπὶ γῆς ζωῆ.

Ἐβαλλοὺς τὸ θαῦμα ἀκούει ἕκ τῶν μάγων ὁ Ἡρώδης,
Καὶ φοβούμενος μὴ εὖσθῃ ὁ τοῦ κράτους τοῦ ἀστέρος,
Κατὰ τῶν τῆς χώρας παίδων ἐξοργίζεται φρικώδης,
Κ' οἴμοι! πολυπληθεστάτων ἀφόνων γίνεται κρατὴρ!

Χεῖρ ἐν τούτοις τοῦ Κυρίου διασάξει τὸ Παιδίον
Καὶ ἀνδρῶται μετὰ χρόνον ὁ φιλόστοργος υἱός,
Καὶ διὰ τῶν ἀλίτων τῶν ἀστράκων καὶ ἐχθρῶν
εἰς ναοὺς μεταποιῶνται τὰ τεμένη τοῦ Διός.

Σὺντασις ἡ Οἰκουμένη χαίρει εἰς τὴν γέννησίν σου
Καὶ λατρεύουσα ἐκεῖνον ἀπαρνείται τοὺς θεοὺς
Καὶ τὰ πάθη τοῦ θρηνοῦσα ψάλλει τὴν ἀνάστασίν σου
Καὶ ὀψάται πρὸς λατρίαν καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Ναοῦ.

Ναί! μετὰ τῆς Οἰκουμένης καὶ ἡμεῖς, μικροὶ μου φίλοι
ἀε χαρῶμεν γρηθοῦντες μετὰ πάντων τῶν πιστῶν,
Κεῖ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλων τὰ προσμετιδῶντα χεῖλη,
ἀε δοξάζομεν τὸν Πλάστην καὶ Σωτῆρά μας Χριστόν.
Ἐν Πειραιεὶ Δεκεμβρίου 1884. Δ. Κ. Σ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὅταν ὁ μικρὸς κόμης ἐξόπνησεν ὁ ἥλιος δὲν ἐγέμιζε πλέον τὴν ἀτμοσφαῖραν μετὰ τὴν χρυσοῦν τοῦ λάμπιν, ἀλλ' εἶχε κρυφθῆ ὀπισθεν τῶν δένδρων, ρίπτων πλαγίως χρυσοῦς ἀκτίνας καὶ μακρὰς σκιὰς διὰ μέσου τῶν κλαδῶν καὶ θάμνων, ἐνῶ κατήρχετο ὡς μεγάλη τις χρυσοῦ σφαῖρα πρὸς τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα. Ἦτο περίπου ἡ ἕκτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα. Ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη, δεῖ ἡ νύξ ἐπλησίαζε, δὲν ἐσκέφθη ὁ Βέρτος ποῦ ἤθελεν εἶρεῖ κλίνην, διότι ἡ προσοχὴ του προσηλώθη αἰφνης εἰς μικρὸν παῖδα, ὅστις ἵστατο ἐνώπιόν του, — ἄθλιον μικρὸν παῖδα, μελαγχροινὸν καὶ ἰσχνόν, ὅστις τὸν ἠτένιζε με θαυμασμόν.

«Καὶ αὐτός, εἶμαι βέβαιος, εἶναι ἐπίσης πτωχὸς ὅσον ὁ Γιάννης καὶ ὁ Θωμάς,» ἐσκέφθη ὁ Βέρτος, «ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ τῷ δώσω.»

Ὁ παῖς προσεπάθει νὰ κρύψῃ ὀπισθεν τοῦ φασιανόν τινος, εἰς δὲ τὴν ἄλλην χεῖρά του ἐκράτει παγίδα ἐκ σχεοῦν καὶ σπάγγου.

«Ἄ, παιδάκι,» εἶπε τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς του

καὶ σηκωθείς ὀρθισὸς Βέρτος — «Τὶ κακὸς, κάκιστος δπου εἶσαι! ἔκλεψες αὐτὸν τὸν φασιανόν!»

Ὁ παῖς, ὅστις ἦτο τῆς αὐτῆς περιόδου ἡλικίας μετὰ τὸν Βέρτον ἐφάνη μεταμελημένος καὶ περίφοβος ὅμοια εἶδε ποῖος ἦτον ὁ κατήγορός του.

«Μὴ με μαρτυρήσης, σὲ παρακαλῶ,» εἶπε κλαυθουρίζων «σοῦ τὸ δίνω τὸ πουλί, ἀν δὲ με μαρτυρήσης.»

«Δὲν το θέλω,» ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Βέρτος. «δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μοῦ τὸ προσφέρῃς. Δὲν εἶναι ἴδιόν σου, καὶ ὅμως τὸ ἐφάνευσες. Εἶσαι κλέπτης.»

«Μὰ σὲ παρακαλῶ,» ἐτραύλισε κλαίων ὁ μικρὸς ὀρθοκλέπτης «ὁ πατέρας ἐστὶ τὰ ἔσπερα πάντοτε.»

«Τότε λοιπὸν ἦτο καὶ αὐτὸς κλέπτης,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος.

«Ἦτο ὅμως καλὸς γὰρ μένα,» εἶπεν ὁ παῖς ἀναλυθείς εἰς δάκρυα καὶ λυγμοὺς. «Μ' ἀγαποῦσεν, ἀλλὰ πέθανε πέρουα τῆς Παναγίας. Ἡ μητέρα δὲν ἔχει, ἢ ἔχει κοκκίτη, καὶ δὲν ἔχομε τίποτε σπιτὶ νὰ φάω! Ἀκούοντας λοιπὸν τῆς Σούζης ποῦ ἔκλαιε, ἔκλαιε, ἔκλαιε, τί νὰ κάμω πάω καὶ γὼ στήν κασέλα δπου φυλάγομε τὰ πράγματα τοῦ πατέρα, καὶ βγάλω τοῦτο, καὶ λέω, μπορεῖ νὰ πιάσω κανένα πουλί, γατὶ κάνουν ζουμὶ περίφημο. πόσα τρώγαμε, διὰ ἐσοῦσε ὁ πατέρας καὶ ὁ Ἀράνης!»

«Ποῖος ἦτον ὁ Ἀράνης;»

«Ὁ σκύλος μας. Τὸν ἐσκότωσε ὁ φύλακας. Αὐτὸς τᾶφενε μέσα ὁτὸ στόμα του. Ἄν με μαρτυρήσης ὅμως θὰ με βάλουν στὴ φυλακὴ, καθὼς ἔβαλαν τὸν πατέρα δίνον καὶ ἔβλο ἐκεῖ, ἢ ἡ μητέρα ἢ καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχει ἄλλον ἀπὸ μένα!»

«Δὲν ἐξεύρω εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ δάσος τοῦτο,» ἀπεκρίθη μετὰ τὸν ἥσυχόν του τρόπον ὁ Βέρτος. «ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ τοῦ εἰπῶ τίποτε, οὔτε θὰ ἐπεθύμουν νὰ τὸ κάμω, ἀν ἠδυνάμην. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη, εἶναι κακὸν νὰ παγιδεύῃ τις τὰ κτηνὰ, καὶ διὰ εἶναι κτηνὰ τοῦ κυνηγίου εἶναι κλοπῆ.»

«Ναί,» ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ ὀρθοκλέπτου, «ἔξρω πῶς ἐστὶ λέγουν μὰ ὁ πατέρας...»

«Ὅχι ἐστὶ λέγουν!» ἀπεκρίθη μετὰ τινος δικαίαν ὀργὴν ὁ Βέρτος, «ἀλλὰ ἐστὶ εἶναι. Τὰ πουλιὰ δὲν εἶναι ἰδικά σου, ἀν τὰ πάρῃς λοιπὸν, εἶσαι κλέπτης.»

«Ὁ παῖς ἔβαλε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς ἐκίμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν φασιανόν.»

Σοζήτησις περὶ τῶν νόμων τοῦ κυνηγίου ἦτο ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων τοῦ παιδίου, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ὁ Βέρτος εἰξευρε πόσον ἐκτεταμένον ἦτο τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὅποιον εἶχε ἐγγίσει, φύσει ὅμως εἶχε τὸ ἐνστικτὸν ἄγλου κτηματίου, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐνοήσῃ πῶς

δύναται νὰ ἔχη τις τόσον συγκεχυμένες ἰδέας περὶ τοῦ ἔμου καὶ τοῦ σου· τόσον τὸν ἐξέπληττε τὸ πρᾶγμα, ὥστε σχεδὸν ἐπίστευσεν ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἔπιπτεν ἐκ τοῦ στερεώματός. Ὁ ἥλιος ἐν τοσοῦτον ἔλαμπε σταθερῶς διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν πιτύων, διαχέων τὸ φῶς του ἐπὶ τοὺς πρασίλους λειμῶνας καὶ τὴν φαιὰν θάλασσαν.

Ὁ μικρὸς παραβάτης ἴστατο ἑνώπιον τοῦ Βέρτου ἀτενίζων αὐτὸν μὲ θαυμασμόν καὶ περιφροσὸς ἐκ τῶν λόγων του. «Τίνος εἶναι τὸ δάσος τοῦτο;»

«Εἶναι τοῦ σίρ Ἑρρίκου,» ἀπεκρίθη διατάζων ὁ παῖς. «Λοιπὸν ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμης, πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὸν σίρ Ἑρρίκον νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃς τὸν φασιανὸν καὶ νὰ τοῦ ἤχητῃς συγχώρησιν. Πήγαινε εὐθὺς. Πρέπει νὰ τὸ κάμης.»

Ὁ παῖς ἤνοιξε στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκπληκτός. «Αὐτὸ ποτὲ δὲν το κάνω,» ἀπεκρίθη πεισματωδῶς. Καλλίτερα ἔχω νὰ μὲ πιάσουν οἱ ἴδιοι.»

«Θὰ ὑπάγῃ μαζί σου,» εἶπεν ὁ Βέρτος.»

«Εἶσαι τῆς οἰκογενείας τοῦ σίρ Ἑρρίκου;»

«Ὁχι. . .» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος, εἶτα δ' ἐσιώπησε σκεφθεὶς μετὰ τινος ταραχῆς, ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ συλλάβῃ καὶ αὐτὸν ὁ πολωρὸς, βλέπων αὐτὸν ἀνυπόδητον καὶ ἀπεριποίητον.

«Καὶ γὰρ δὲν το ἐπίστευσα,» εἶπεν ὁ παῖς μὲ τινὰ περιφρόνησιν, «ἀφοῦ εἶσαι ἐυπόλυτος. Δὲν ἤξερον ποῖος εἶσαι, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶναι δουλειά σου νὰ μὲ ἐρμηνεύῃς, ἐν ᾧ καὶ σὺ εἶσαι εἰς ἕξο κτῆμα.»

Ὁ Βέρτος ἐρυθρίασε.

«Ἄλλ' ἐγὼ» ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν, «δὲν βλέπω τίποτε ἐδῶ, ἐν ᾧ σὺ ἔκλεψες. Ἄν πράγματι δὲν εἶσαι κακὸς παῖς, θὰ πάρῃς τὸν φασιανὸν καὶ θὰ ὑπάγῃς εὐθὺς εἰς τὸν κύριον ἐκεῖνον, νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ σὲ συγχωρήσῃ καὶ νὰ σοῦ δώσῃ ἐργασίαν.»

«Δὲν εἶναι ἐργασία γὰρ τὸ παιδί τοῦ πατέρα μου,» ἀπεκρίθη λυπηρῶς ἄμα καὶ πεισματωδῶς ὁ παῖς. «Οἱ φύλακες ὄλαι μᾶς ἐχθρεύονταν μάλιστα κατορθώνομεν νὰ βγάλωμεν ἕνα κομμάτι ψωμί.»

«Ποίαν ἐργασίαν ἐξεύρεις;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος.

«Ξεύρω νὰ κάνω ταῖς παγίδαίς» ἀπεκρίθη μὲ τινὰ ὑπερηφανίαν. «Ταῖς περισσότεραις μέραις δὲν βγαίνω καθόλου ἔως τὸ βράδυ, μὰ σήμερα ἡ Σούζη πῆγε νὰ τρελλαθῇ γιὰ μίαν στάλα φαγί.»

«Λοκοῦμαι πολὺ διὰ τὴν Σούζη καὶ δι' ὅλους σας,» ἀπεκρίθη συμπληρητικῶς ὁ μικρὸς κόμης. «Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι βέβαιον, βεβαίωτατον, ὅτι τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τὴν κλοπὴν ἢ κάμνει τὸν Θεὸν νὰ . . .»

«Οἱ φύλακες!» ἐφώνησεν ὁ παῖς μὲ ὀξείαν φωνήν, καθὼς λαγοῦ, ἐν ῥιπῇ δὲ ὀφθαλμοῦ ὤρμησε κατὰ κ-

φαλῆς εἰς τοὺς θάμνους, ῥάβας τὸν φασιανὸν καὶ τὴν παγίδα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Βέρτου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ συμπληρωτικὴ Ἰουλία.

Ἡ μικρὰ Ἰουλία κατοικοῦσεν εἰς τοὺς Παρισίους, ὅπου χιονίζει καὶ κάμνει πολὺ κρύον τὸν χειμῶνα. Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἡ μαμά της εἶπεν εἰς τὴν τροφόν, «Πᾶρε τὴν Ἰουλίαν νὰ τὴν ἐνδύσῃς, διότι θὰ τὴν πάρω μαζί μου εἰς τὰ ἐμπορικά.» Ἡ Ἰουλία ἀκούσασα τοῦτο, ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν ἧς, καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν νύξη, νὰ τὴν κτενίσῃ καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ ἢ τροφός της, ἡ καλὴ Ἀνέττα. Τῆς ἐφόρσε λοιπὸν τὸ ζεστόν της ἐπανωφοράκι, τὸν σκοῦφον καὶ τὰ ὀψηλά της περιπόδια, «Καί τὴν Φαμφούλλα νὰ ἐτοιμάσῃς, Ἀνέττα,» εἶπεν ἡ Ἰουλία. «Στάσου νὰ σοῦ φορέσω πρῶτα τὰ χειρόκτια σου,» ἀπεκρίθη ἡ Ἀνέττα, ἐνῷ ἡ Φαμφούλλα, ἕνα ὄραϊον καὶ μαλιαρὸν σκυλάκι, ἄμα ἤκουσε τὸ ὄνομά της ἤρχισε νὰ γαυγίξῃ καὶ νὰ σιρτᾷ μὲ χαρὰν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐστολίσθη καὶ ἡ Φαμφούλλα μὲ τὸ κεντημένον της καπλωματάκι, τὸ ὁποῖον τῆς ἔδενον εἰς τὴν ράχιν, ὅταν ἐξήρχετο, κατέδρασαν εἰς τὴν σάλαν καὶ αἱ τρεῖς, ἐκεῖ δὲ ἡ Ἀνέττα ἀφῆκε τὴν Ἰουλίαν μὲ τὴν Φαμφούλλαν νὰ περιμένῃ τὴν μαμάν της. Ἡ Ἰουλία διὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρὸν ἐπῆρε τὴν Φαμφούλλαν καὶ ἀνέβη εἰς μίαν καθέκλαν νὰ κοττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐξω τὰ πεζοδρόμια, αἱ σκάλας, τὰ κάγκελλα ἦσαν σκεπασμένα μὲ πυκνὸν στρώμα χιόνος· οἱ ἄνθρωποι ἐπερνοῦσαν τυλιγμένοι ἄλλος μὲν μὲ γούνας ἄλλος δὲ μὲ σάλια καὶ ἐπανωφόρια μάλλινα· τὰ δὲ μάγουλα καὶ αἱ μύταις των ἦσαν κατακόκκιναι. Ἄλλὰ τί βλέπει ἐκεῖ ἄμπρὸς ἡ Ἰουλία; Πρὸ τῆς θύρας εἶναι ἀγαμά τι, τὸ ὁποῖον παριστάνει παιδίον γυμνόν, — καθὼς εἶναι συνήθεια νὰ κατασκευάζονται τὰ ἀγάλματα, — ἡ κεφαλὴ, οἱ ὄμοι καὶ τὰ γόνατά του εἶναι κάτασπρᾶ ἀπὸ τὴν χιόνα.

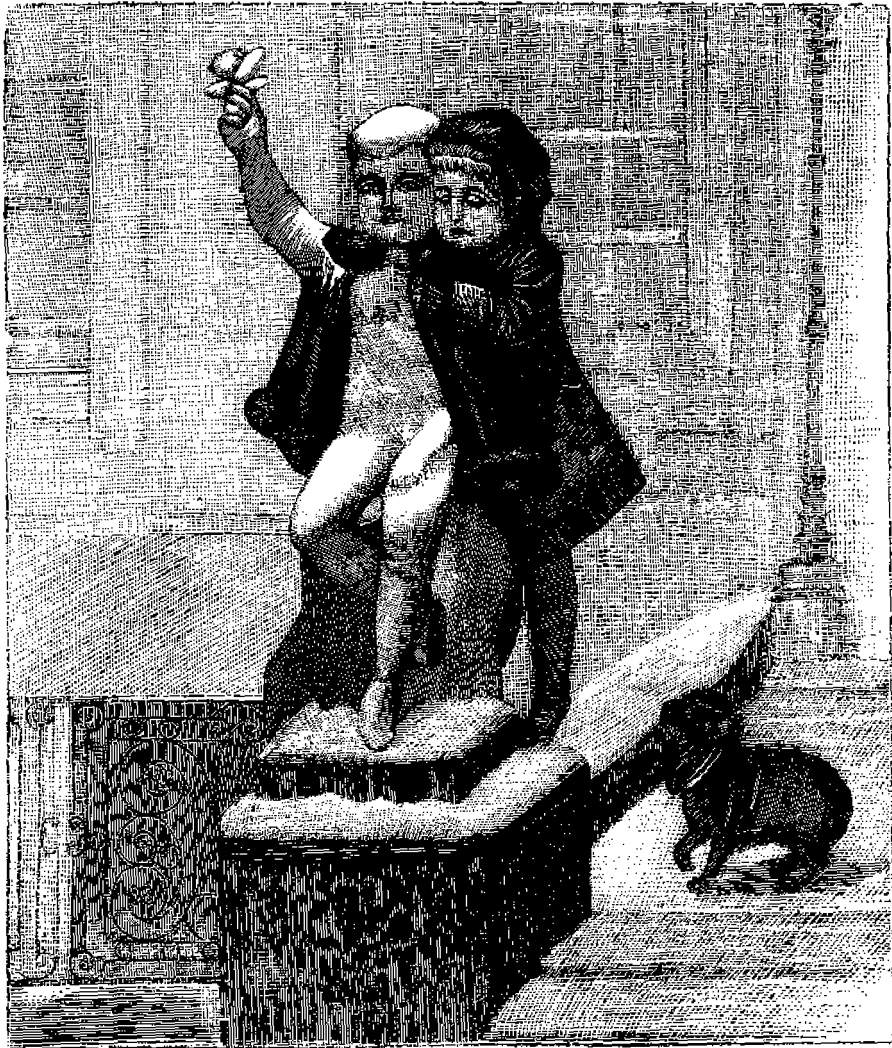
«Ὡ τὸ καῦμένο!» λέγει συμπληρητικῶς ἡ Ἰουλία, «πόσο θὰ κρυώνῃ, χωρὶς ρούχα, χωρὶς παπούτσια, χωρὶς κάλτσαις ἐκεῖ ἔξω εἰς τὸ χιόνι! Ἐγὼ πῶς εἶμαι τυλιγμένη καὶ ἀκόμη μοῦ ἔδωκε ἡ Ἀνέττα ἕνα ἐπανωφόρι νὰ τὸ βαλῶ ὅταν ἔβγω, καὶ σὺ Φαμφούλλα εἶσαι καλὰ προφυλαγμένη ἀπὸ τὸ κρύον, αὐτὸ ὅμως τὸ καῦμένο εἶναι γδοτό. — Θὰ πῶ τῆς μαμᾶς νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ρούχα ὅταν βγοῦμε. — Ναί, καλὰ, ἀλλὰ θὰ κρυώσῃ ἔως ὅτου νὰ ἐξέλθωμεν. — Ἄ, ξεύρω! ἔλα Φαμφούλλα, πάμε νὰ τοῦ φορέσω τὸ ταμπάρο μου.»

Ὁλίγας στιγμὰς μετὰ ταῦτα, ὅταν ἡ μαμά της Ἰουλίαν κατέβη εἰς τὸ πέρασμα, εὔρε τὴν ἔξω θύραν

άνοικτήν, καὶ εἶδε τὴν κόρην της, ὅπως τὴν βλέπετε σεῖς μικροὶ μου φίλοι εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐνδύουσαν δηλαδὴ μὲ τὸ ζεστόν της ἐπανωφοράκι τὸ ἄγαλμα, ἐνῶ ἡ Φαμφούλλα παρστήρει μὲ προσοχὴν ἂν θὰ εἶπη «εὐχαριστῶ» τὸ παιδάκι ἐκεῖνο.

«Μαμάκι, δὲν θὰ τοῦ ἀγοράσῃς ῥοῦχα ἕταν πᾶμε εἰς τὰ ἐμπορικά;» εἶπεν ἡ Ἰουλίττα τρέχουσα πρὸς τὴν

ριον τὰ Χριστοῦγεννα. — «Ὁ, μαμά, εἶσαι τόσο καλὴ! Θέλω κ' ἐγὼ νὰ τοὺς δώσω κάτι τι. Θὰ τοὺς ἀγοράσω μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια μοῦ ἔδωκες, ἕνα δενδρουλάκι τῶν Χριστοῦγέννων μὲ πολλὰ χρωματισμένα κεριά, διὰ νὰ τὰ ἀνάβουν ἀπόψε καὶ νὰ ἐνθουμηθοῦν ὅτι εἶναι αὖριον τὰ γενέθλια τοῦ Χριστοῦ.»

Ἡ μικρὰ Ἰουλίττα ἐνδύουσα τὸν Ἔρωτα διὰ νὰ μὴ χρωῖσῃ.

μητέρα της. «Ἀγάπη μου,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ της καταφιλοῦσα τὸ μέτωπόν της. — «Μὴ θλίβῃς τὴν τρυφεράν σου καρδίαν διὰ τὸν μικρὸν μας Ἔρωτα. Αὐτὸς οὔτε τὴν χιόνα αἰσθάνεται, οὔτε τὸ ἐπανωφορίον σου. Θὰ ἀγοράσω ἐνδύματα, ἀλλ' ὄχι δι' αὐτόν. Εἶναι μία πτωχὴ μητέρα μὲ τρία μικρὰ παιδιά, τὰ ὅποια θὰ ὑπάγωμεν μαζί νὰ ἴδωμεν, εἰς αὐτὰ λοιπὸν θὰ δώσω φορέματα καὶ ὑποδήματα καὶ χρήματα ἀρκετὰ διὰ νὰ ἑορτάσουν αὖ-

ΣΚΗΝΗ ΕἰΣ ΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας σκηνὴν ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἀναμορφώσεως ἐν Ἀγγλίᾳ. Τινὲς ἀπὸ σὰς ἰσως εἰσέρετε ὅτι κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα μέρος τῶν Ἀγγλων ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπηγάμισαν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, ἣτις ἐχορῆγει ἐλευθερίαν θρησκευτικὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους,

μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τοῖς ἐπέτρεπε νὰ ἀναγινώσκουν καὶ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν μεταφρασμένην εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἐνῶ ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἀπηγόρευε τοῦτο ἐπὶ ποινῇ φυλακίσεως, ἐξορίας ἢ θανάτου. Φυσικῶς οἱ Παπικοὶ, οἵτινες ἦσαν ἡ ἰσχυροτέρα μερὶς τοῦ Ἔθνους,

ἀντιωματικούς τινας καὶ κραυαίτας ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς ἓνα καλόγηρον, οἵτινες μέλλουν νὰ ἀνοίξουν δέσμας τινὰς ὀπίπτους, τὰς ὁποίας ἐξήγαγον οἱ ναῦται ἐκ πλοίου τινὸς πρὸς ὀλίγου ἐλθόντος ἐκ Λουγδούνης. Ὡς δὲ φαίνεται ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου αὐτῶν

Ἐρευνα πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀπηγορευμένης Γραφῆς.

κατεδίωκαν τὴν μετάφρασιν τῆς Γραφῆς, καὶ ἀσπληρῶς ἐτιμῶρον τοὺς ἐμπόρους καὶ πλοίαρχους, οἵτινες εἰσήγον αὐτὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐκ τῆς Ὀλλανδίας καὶ λοιπῆς Εὐρώπης, ὅπου ἐξευποῦτο εὐκολώτερον ἢ ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ. Ἡ ἐνώπιόν σας εἰκὼν παριστᾷ

νομίζουσι ὅτι θὰ εὑρουν τὴν ἀπηγορευμένην μετάφρασιν ἐντὸς τῶν δεσμίδων! Ἀλλοίμονον δὲ τότε εἰς τὸν ἀτυχῆ πλοίαρχον ἢ τὸν ἔμπορον εἰς τὸν ὅποιον εἶναι ἀπηυθυσμέναί αἱ δέσμαι· ἀλλ' ὅμως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν δεσμεύεται.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν.

Ἀγαπητοὶ μοι φίλοι!

Ἰδοὺ καὶ πάλιν θεῖα εὐδοκίᾳ ἐφθάσαμεν ἅπαντες ἡμεῖς, ἐκτὸς δύο ἢ τριῶν ἐξαιρέσεων, συνδρομηταὶ καὶ συντάκτης εἰς τὸ τέλος καὶ ἄλλου ἔτους, τοῦ 17ου, ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν», διόπερ πολλὰς χάριτας ὑφείλομεν τῷ οὐρανίῳ ἡμῶν Πατρί. Ὁ συντάκτης αὐτῆς μάλιστα ἔχει λόγους πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς νὰ ἐννομηθῇ τὴν πανάγαθον Πρόνοιαν, πρὸ τὸν μὲν, διότι ἐφείσθη τῆς ζωῆς του καὶ περιεφρούρησεν αὐτὸν ἐπὶ ἑπτὰ μῆνας ταξιδεύοντα διὰ Ἑλλάδος καὶ θαλάσσης διὰ πολλῶν καὶ μεμακροσμένων χωρῶν, καὶ δεύτερον, διότι παντοῦ ὅπου ἂν ὑπῆγεν, εὗρε τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ἀγαπώντας καὶ ἐκαμῶντας τὸ μικρὸν τοῦτο φύλλον, κατ' ἐξοχὴν δὲ εὐχαριστήθῃ ἀκούων τὰς εὐνοϊκὰς καὶ κολακευτικὰς κρίσεις ἀλλοθῶν συνδρομητῶν (οἱ ἠποιοὶ λαμβάνουν τὴν ἐφημερίδα ταύτην χάριν τῆς ἀπλοελληνικῆς γλώσσης μᾶλλον ἢ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὕλην) ὁμολογούντων, ὅτι εὐρίσκουν αὐτὴν εὐχάριστον καὶ ὡς ἀνάγνωσμα.

Τοιαύτη ἔκφρασις ὑπολήψεως καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους πολυαριθμῶν καὶ διαφόρων τάξεων συνδρομητῶν, Ἑλλήνων τε καὶ ξένων, δὲν δύναιται εἰμὴ νὰ διεγείρῃ αἰσθήματα χαρᾶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, διότι εἶναι ἀναγνώρισις καὶ ἐκτίμησις τῶν ἀδυνάτων κόπων καὶ φροντιστῶν του πρὸς διδασκαλίαν καὶ βελτίωσιν τῆς καταστάσεως μεγάλης καὶ σπουδαίας κοινωνικῆς τάξεως, τῆς τῶν παιδίων, ἅτινα μετ' οὐ πολὺ θὰ καταλάβουν τὰς θέσεις τῶν γονέων καὶ φίλων των ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θὰ κατασταθῶν ἢ ἐδλογία ἢ κατάρα ἐν τῷ ἔθνει των.

Εὐχαρίστως δὲ δράττεται τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν, ὅτι κατα τὸ λῆξαν ἔτος ἡ σύνταξις αὐτῆς προσέλαβε συνεργάτιν νεάνιδα δόκιμον, ὑπεραγαπῶσαν καὶ ἐνδιαφερομένην ὑπὲρ τοῦ πνευματικοῦ καλοῦ τῶν παιδίων τῆς πατρίδος τῆς. — Εἰς τὴν ἐπιτυχῆ αὐτῆς συνδρομῆν ὑφείλεται ἡ ἐξακολούθησις τοῦ φύλλου κατὰ τοὺς ἑπτὰ μῆνας τῆς ἀπουσίας τοῦ συντάκτου. Διὰ τῆς αὐτῆς δὲ συνδρομῆς καὶ τῶν προμηθειῶν νέων καὶ ἡρώων εἰκόνων ἐλπίζεται νὰ κατασταθῇ ἡ Ἐφ. τῶν Παιδῶν κοικιωτέρα, ὠραιότερα καὶ διδακτικωτέρα.

Ἀποχαριετίζων πάντας τοὺς καλοὺς τῆς συνδρομῆς καὶ ἀναγνώστας τῆς ἐλπίζει, ὅτι ὅπως κατὰ τὸ λῆγον ἔτος, οὕτω καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον πολλοὶ θέλουν προσπαθῆσαι νὰ κέρουν ἕκαστος ἕνα τοῦλάχιστον νέον συνδρομητὴν, ἵνα λάβουν μὲν μίαν ἑραίαν εἰκόνα χρωματισμένην, βοηθήσουν δὲ διὰ τούτου τὴν σύνταξιν νὰ ἐπιφέρῃ τὰς βελτιώσεις, τὰς ὁποίας ἄλλως ἀδυνατεῖ.

Ὁ συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΘΑΚΗΣ,

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια ἴδε παρελθόν φύλλον)

ΚΕΦΑΛ. Γ.

— «Μάλιστα ἦτον ὁ ἴδιος ὁ κακοῦργος ὅστις διέδωκε ταῦτα,» ἀνέκραξεν ὁ γέρον Συναγματάρχης. «Εἶναι ὑπηρετῆς τοῦ Κόμητος ἐκείνου, ὅστις σὰς προσέβαλεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ συμπόσιον. Ἄλλ' ὁ Οὐτρεχτ εἶπεν ὅτι Ἀὐστριακός τις εἶχε χρησεύσει ὡς κατάσκοπος μισθωτὸς ὁμῶν καὶ ὅτι σεις τῷ ἐδώκατε πληροφορίας περὶ τοῦ Πρωσικοῦ στρατοῦ καὶ ἐκείνος εἰς ἀνταλλαγὴν σὰς εἰδοποίησε περὶ τῆς μουσικῆς πορείας τῶν Ἀυστριακῶν, καὶ οὕτως ἐπροβιάσθητε διὰ τὴν ἀνδρείαν σας. Ὁ ψεύστης! ὁ τρισάθλιος!»

— «Κύριοι,» εἶπεν ὁ Στρατηγός, «ἤκούσατε πῶς ὁ φίλος μου ἐδῶ ὁ κ. Βράουν ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐλευθέρωσεν ἑαυτὸν πάσης ὑποψίας. Θέλετε νὰ φέρωμεν μάρτυρας, οἵτινες θὰ ἐπιβεβαιώσουν τὰς ἐξηγήσεις του, τὸν Ταγματάρχην φὸν Σίτβε, καὶ αὐτὸν τὸν Γκόττληβ Οὐτρεχτ; Περιμένετε ὀλίγον.» Καὶ καλέσας ἕνα ὑπηρετὴν ἐψιθύρουν ἄλλας λέξεις εἰς τὸ οὖς του. Ὁ ὑπηρετῆς ἐξῆλθε καὶ μετὰ τινος στιγμῆς εἰς σῆλθην ἀγγελιαφόρος τις τοῦ Στρατηγοῦ, εἰς ἃν αὐτοῦ ἔδωκεν ἐπὶ τινος τεμαχίου χάρτου γεγραμμένον ἔνταγμα συλλήψεως τοῦ Γκόττληβ Οὐτρεχτ.

Ἄλλ' ὅς καιρὸς τοῦ Γκόττληβ δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη. Κατὰ τὴν ὁ κ. Βράουν ὅστις ἤκουσε τὰ διαδιδόμενα περὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ εἶχε μάλιστα ἀκούσει τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν ἀπὸ τῶν ἰδίων τῶν Γεώργιον, τὴν αὐτὴν ἡμέραν συνήντησε τὸν Γκόττληβ καθ' ὁδὸν καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὅτι θὰ συλληφθῇ, καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ φύγῃ πρὶν τὸν εὖρη ὁ Γεώργιος.

Ὁ Γκόττληβ κυριωθεὶς ὑπὸ πανικοῦ φόβου ἐπῆρε δρόμον ἀμέσως, ὅτε δὲ μετὰ πναγῶραν ἐφθασεν ἡ περιπόλος διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ εὖρον «τὸ πουλί φευγᾶτον.

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.

Ἐπὶ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τοῦ Μαγδεβούργου ἵστατο μέγα καὶ λαμπρὸν μέγαρον. Πρωίαν τινὰ περὶ τὸ Πάσχα, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὰ συμβάντα τοῦ τελευταίου κεφαλαίου, μεγάλη κίνησις ἐφαίνετο ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης. Τί ἐσημαίνε τούτοις; ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος κατῴκει ὁ Στρατηγός φὸν Βράουν, Βέδελ, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ὁ Συναγματάρχης Βράουν καὶ ἡ σύζυγός του. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ βαπτισθῇ τὸ μονογενὲς τῶν τέκνων καὶ ὁ γέρον Στρατηγός εἶχεν ἐπικρατεῖ νὰ κέρη συμπόσιον εἰς τιμὴν τῆς τελετῆς.

Ὁ Γεώργιος εἶχε νομφρευθῆ σύζυγον πολὺ ἀνωτέρας κοινωνικῆς θέσεως ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του. Τὸ πρῶτον ἔσχε τίσθη μετ' αὐτῆς, σταματήσας μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς

σο τοὺς περιτρόμους ἴππους τῆς ἀμάξης τῆς, ἐνῶ αὐτὴ ἤλαυνε εἰς βεβαίαν καταστροφήν, ἀν ὁ Γεώργιος δὲν τοὺς ἀνεχαιτίζεν. Ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην ἤνοιξε σχέσεις μετὰ τὴν οἰκογένειάν τῆς. Ἄλλ' ἀν καὶ ὁ Γεώργιος τὴν ἠγάπα πολὺ, καὶ ἀν. τηγαπᾶτο παρ' αὐτῆς, ἦτο ὅμως πολὺ μετριώφρων ἢ ὥστε νὰ τὴν ζητήσῃ παρὰ τῶν γονέων τῆς ἐνῶ ἦτο τόσο ἀνωτέρας θέσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀπὸ αὐτῶν. Ὁ γέρον ὅμως Στρατηγὸς κατὰ τύχην ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν καὶ πάραυτα μετέβη εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἐνήργησεν ὥστε συνήρμασαν εἰς τὸ συνοικεῖσθαι.

Ὁ γάμος τοῦ Γεωργίου ἐστάθη εὐτυχής. Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἀψωσιωμένη εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του, οὗς οὐδόλως κατεφρόνει διὰ τὴν πενίαν τῶν.

Καὶ νῦν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα, διὰ νὰ βαπτισθῇ τὸ πρῶτον τῶν τέκνων.

Ὁ γέρον Βράουν καὶ ἡ σύζυγός του ἦλθον ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ Στρατηγοῦ ἐνδεδυμένοι τὰ κάλλιστα αὐτῶν ἑορτάσματα ἐνδύματα, καὶ ἐδηγήθησαν ἀμέσως εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τοῦ Στρατηγοῦ, μεθ' οὗ παρέμειναν ἐπὶ μίαν ὥραν συσκεπτόμενοι. Ὅτε ἐξῆλθον, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ σύζυγός του κατέβησαν μετὰ χαρᾶς νὰ τοὺς ὑποδεχθῶν.

Ἡ κ. Βράουν ἐδίστασε νὰ πλησιάσῃ τὴν νύμφην τῆς, ἥτις ἦτον ἐνδεδυμένη πολυτελῶς μεταξίνα ἐνδύματα. Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα τὴν ἐνηγκαλίσθη μετ' ἀγάπην.

Ἡ γράϊα ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν ἕγγονόν τῆς, καὶ δετῆ ἦλθεν ἡ ὥρα, αὐτὴ τὸν ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ἐκεῖ ἐβαπτίσθη λαβὼν τὸ ὄνομα Γεώργιος Φρειδερίκος, Γεώργιος μὲν διὰ τὸν κ. Βράουν, καὶ Φρειδερίκος διὰ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Στρατηγὸν φὸν Βράουν Βέδελ.

Μετὰ τὴν τελετὴν ἔλοι οἱ προσκεκλημένοι μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Στρατηγοῦ καὶ παρεκάθισαν εἰς τὸ συμπόσιον. Ὁ γέρον Βράουν μετὰ τὴν σύζυγόν του ἐκάθισαν ἐκατέρωθεν τοῦ Δημάρχου τοῦ Μαγδεβούργου.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ γέρον Στρατηγὸς ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς του, πάντες δὲ ἐσιώπησαν παρεμύοντες.

— Πρὶν ἢ προτεῖνω πρόποσιν,» εἶπε, «πρέπει νὰ σοὶ ἐκφράσω, Γεώργιε Βράουν, ἐνώπιον τῶν φίλων τούτων, ἓνα προσφιλῆ καὶ δικαῆ πόνον μου. Πρὸ πνος καιροῦ σοὶ ἀνέφερα περὶ τούτου, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησας νὰ συναίνεσθης, σήμερον, πάλιν σοὶ λέγω, Γεώργιε, γενοῦ υἱός μου.»

Ὁ Γεώργιος ἀνεπίδησε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν γέροντα. «Ἐἴμα εἰ υἱός σας,» εἶπε μετὰ συγκινήσεως: «σᾶς τιμῶ καὶ σᾶς ἀγαπῶ ὡς υἱός, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀλλάξω τὸ ὄνομα, ὅπερ μοὶ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΥΤΟΧΘΟΝΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ.

Οἱ αὐτόχθονοι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, οἵτινες πρὸ διακοσίων ἢ τριακοσίων ἐτῶν ἐκάλυπτον ἄλην τὴν μεγάλην ἐκείνην Ἠπειρον, σήμερον δὲ εἶναι παρ' ὀλίγα ἑκατοντάδες χιλιάδων καθ' ἄλην τὴν Βόρειον καὶ Κεντρικὴν Ἀμερικὴν.

Μυριάδες αὐτῶν ἐφρονέθησαν μαχόμενοι κατὰ τῶν Εὐρωπαίων κατακτητῶν τῆς χώρας, ἄλλοι δὲ ἐξοτιθέντες ἀπὸ τὰς γαλαῖς τῶν κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἀκατοικήτους πεδιάδας τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν, ὅπου ζῶσαν ἀκριβῶς ὅπως οἱ προπάτορές των ἔζησαν, διὰ τοῦ κνηγίου καὶ τῆς ἀλιείας, ἡ καλλίτερ γοῦντες ὀλίγα στρέμματα ἀραβοσίτου. Αἱ φυλαὶ αὗται αἰτινές ποτε ἦσαν περίπου 800, ἕκαστη μετὰ τὴν ἰδικὴν

Αὐτόχθονοι Ἀμερικανοὶ ταξιδεύοντες.

τῆς διασκευῆς. οὐδέποτε ἔκτισαν πόλεις ἢ οἰκίας, ἀλλὰ κατῴκουν εἰς σπηλᾶς ἢ καλύβας καθὼς ἐκείνην, τὴν ὅποιαν βλέπετε ἐν τῇ ἐνώπιόν σας εἰκόνι, ὅτῳ δὲ ἐλόκληρον χωρίον ἠδύνατο νὰ μεταφερθῇ εἰς νέαν τοποθεσίαν, ὡσάκις ἐπρόκειτο νὰ εὕρωσι καλλίτερον κνηγίον ἢ ἀλιείαν.

Τὸ χρῶμα τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν εἶναι διάφορον εἰς διάφορα μέρη τῆς χώρας, ἄλλοι μὲν φυλαὶ ἔχουσι χρωματισμὸν κλίνοντα πρὸς τὸν τῶν Εὐρωπαίων, μετὰ τὴν κόμην καὶ ὄφθαλμοὺς γαλανοὺς, ἄλλοι δὲ εἶναι σχεδὸν μέλανες, ἀλλ' αἱ πλείσταται κλίνουσι πρὸς τὸ χαλκόχρουν, μετὰ ὄφθαλμοὺς μέλανας καὶ βαθεῖς, κόμην μέλαιναν καὶ εὐθείαν καὶ προεξέχοντα ὀσᾶ τῶν παρειῶν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Δύο θαυμάσιαι βελόναι. Πρό τινων μηνών ο βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ἐπισκέφθη μέγα τι ἐργοστάσιον βελονῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅπως παρατήρησεν καὶ ἐξετάσῃ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον κατασκευάζονται. Ἐκεῖ εἶδε μετὰ τῶν ἄλλων βελόνας τόσον λεπτὰς, ὥστε χιλιᾶδες ἐξ αὐτῶν δὲν ἐστάθμίζον οὐγγίαν. Ἐπρόκειτο ὁμοίως νὰ εἶδῃ τι ἀκόμη περιεργότερον. Οὗ τεχ. (της, τοῦ ὁποίου ἔργον ἦτο νὰ κατασκευάζῃ τὰς βελόνας, παρεκάλει τὸν βασιλέα νὰ τοῦ δώσῃ μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς του, ἡ δὲ βασιλεὺς γελᾶσας τῷ ἔδωκε μίαν μὲν πολλὴν προθυμίαν. Τότε ὁ ἐργάτης τρυπήσας αὐτήν, ἐπέραςε διὰ τῆς τρυμηλίδος μίαν λεπτοτάτην κλωστήν, καὶ τὴν προσέφερεν εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις ἐθαύμασε τὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδεύσασθαι μετὰ τὴν ὅποιαν παρεσκευάσθη τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς βελόνης!

Πολλὴ θαυμασιωτέρα ὁμοίως εἶναι βελὸν ἡ τις τὴν ὅποιαν ἔχει ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Αὐτὴ κατασκευάσθη εἰς τὸ περίφημον ἐργοστάσιον τῆς Ἀγγλίας «Ρέδδιντε, καὶ εἶναι ἀπομνημονεῖς τῆς στήλης τοῦ Τραϊανῶς, ἀρχαίου μνημείου, ἐπὶ τὸ ὅποιον εἶναι ἐσκαλισμέναι εἰκόνας, παριστάουσαι διάφορα ἀνδραγαθήματα τοῦ αὐτοκράτορος ἐκείνου, ἀντὶ τῶν ὁποίων φέρει ἡ βελὸν σκηνὸς ἐκ τοῦ βίου τῆς Βακτρίας, τόσον λεπτῶς ἐξεργασμένης, ὥστε δὲν φαίνονται χωρὶς μικροσκοπίον. Προσέτι ἀνοίγει ἡ βελὸν αὕτη καὶ ἀποκαλύπτει ἄλλας βελόνας μικροτέρας ἐντὸς αὐτῆς, ὡσαύτως ἐσκαλισμένας μετὰ πολλὴν λεπτότητα!

— Θέαμα καθ' ἡμᾶς μὲν τοὺς Ἑυρωπαίους περίεργον, κοινὸν ὁμοίως εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, εἶναι ὁ ἀνὴρ, ὅστις περιφέρει εἰς τὰς ὁδοὺς φέρων μικρὰν θερμάστραν, διάφορα μικρὰ σκεύη τῆς μαγειρικῆς καὶ ἀγγείων πλήρες ζύμης. Περιπατῶν φωνάζει. «Τηγανήταις, καλαὶ τηγανήταις!» ὅπου δὲ τὸν ἴδωσι τὰ παιδιὰ, τρέχουν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν μητέρα των μίαν πεντάραν διὰ νὰ ἀγοράσουν τηγανήταν. Μετὰ τὴν πεντάραν ὁμοίως αὐτὴν ἀποκοῦν καὶ τι περισσότερον — τὸ προνόμιον νὰ ψήσουν μόνοι των τὸ γλυκύσμα. Ὁ τηγανητοπώλης καταβάτει τὴν θερμάστραν του ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπιθέτει ἐπ' αὐτῆς μικρότατον τηγάνιον, τὸ ὅποιον τότε τὸ παιδίον ἀλείφει μετὰ λίπος, διὰ νὰ μὴ καψῇ ἡ ζύμη, τὴν ὅποιαν κατόπιν κενώνει εἰς αὐτὸ μὲ κομψότατον μικρὸν κοχλιάριον. Ἀφοῦ ψηθῇ τὸ ἐν μέρος τῆς κήττας, τὸ στρέφει καὶ κατὰ τὸ ἄλλο μέρος μετὰ πολλὴν προσοχὴν, τέλος δὲ τὴν τρώγει ζεστὴν καὶ εὐωδιάζουσαν, τοιοῦτοτρόπως δὲ ἀπολαμβάνει τὴν δευτέραν αὐτὴν εὐχαρίστησιν ἀντὶ μιᾶς μόνης πεντάρης!

— Ἀγγλικὴ τις ἐφημερίς μνημονεύει ἡρωικὴν πράξιν παιδὸς δεκαπενταετοῦς, ἧτις ἔλαβε χώραν ἐσχάτως εἰς Λονδίον. Πυρκαϊὰ εἶχεν ἐκραγῆ εἰς κατάστημά τι, ἀνωθεν τοῦ ὁποίου ἐκοιμῶντο παιδιὰ τινὰ μικρὰ, ἅτινα εἶχον λησμονηθῆ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρᾶς. Πρώτος θο καὶ ἐκείνος τὰ ἐνθυμήθη, ἀναβὰς δὲ ἀπὸ τὸν τοίχον ὅπισθεν τῆς οἰκίας, ἀνερχομένη μέχρι τοῦ παραθύρου, καὶ εἰσελθὼν εὖρε κοιμώμενα ἐντὸς τοῦ θυματίου, τὸ ὅποιον ἦτο πλήρες πυκνοῦ καπνοῦ. Ἀρπάζας ὁδοὺ τὰ ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὅποιον τὰ κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς βράχειας του μέχρι τοῦ τοίχου, ὅπου τὰ παρέλαβον οἱ γείτονες. Ἀνήλθε τότε καὶ δευτέραν φοράν εἰς τὴν φλεγμονήν οἰκίαν, διὰ νὰ σώσῃ καὶ τὸ τρίτον παιδίον, ἀλλὰ θὰ ἐγένετο παρανόημα τοῦ πυρὸς ἂν μὴ ὁρμήσαντες ἐντὸς οἱ πυρσὸς ἐσῶζον ἀμφοτέρω τὸ ἀπέθανον φοβερὸν καὶ ἀφροῦτον.

— Αἱ τεχνικαὶ κοῦκλαὶ τῶν ἀφρικανῶν κορασίων ὧς φαίνεται ὀλίγον θὰ ὁμοιάζουσι μετὰ τῆς βρέφης, ἀφοῦ, ὡς γράφει ἐκεῖθεν Ἄγγλος τις, προτιμοῦν νὰ παίζουσι μετὰ γάτας, καὶ σκύλους καὶ ἄλλα μικρὰ ζῷα, τὰ ὅποια ἐναγκαλιζονται, φιλοῦν, ἀποκοιμίζουσι κτλ. ὅπως κάμανουσι μετὰ τὸς κοῦκλας τὰ κοράσια ἐν Ἑυρώπῃ. Πολλὰς δὲ λέγει, τὰ βλέπει τις ἔχοντα μικρὰ χοιρίδια φασκιωμένα καὶ δεμένα ἐπὶ τῆς βράχειας των, ἀκριβῶς ὅπως αἱ μητέρες των φέρουσι τὰ βρέφη των.

— Ἡ τελευταία στατιστικὴ τῆς Γενεῆς ὑπολογίζει εἰς 40,000 τοὺς εἰς ὠρολόγια ἐργαζομένους τεχνίτας. Ἐν Νεοκάστρῳ ἐργάζονται περὶ τὰς 13,706 ἐργάται, ὅστινες κατ' ἔτος κατασκευάζουσι ἐν ἑκατομμύριον ὠρολογίων, ἀντιπροσωπεύουσι δὲ περὶ τὰς 50 ἑκατομ. φράγκων. Ἐν Βανδῶν ἐργάζονται εἰς ὠρολόγια ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τὰς 7,000 ἐργάται, ὧν ἐν μέρος καταγίνεται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μουσικῶν. Ἡ ὀλικὴ κατασκευὴ τῶν ὠρολογίων ἐν Ἑλλάτι ἀνέρχεται εἰς 1,000,900 ἐπιφέρειντα 88 ἑκατομ. φράγκων. Ἐν τῇ ἐκβάσει τοῦ 1882 ἐξέποιήθησαν 154 χιλ. χιλιόγραμ. ὠρολογίων.

— Ὁ μέγας φυσιολόγος Κυβίτρος παρατήρησεν, ὅτι τὰ μικρότερα ζῷα πηδῶσιν ὑψηλότερα ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς βαρῦτητός των ἢ τὰ μεγαλειότερα. Ὁ ἔλεφας, τὸ μέγιστον ὄλων τῶν ζῶων, μόλις δύναται νὰ πηδήσῃ τὸ ὕψος ἐνός μέτρου. Ὁ ἵππος πηδᾷ ὑψηλότερον ἢ ἔλεφας. ἡ δορκὰς πηδᾷ εἰς μίαν καὶ ἡμίσειαν φορὰν ὑψηλότερον τοῦ κέντρου τῆς βαρῦτητός των ὁ λέων πηδᾷ διπλάσιον ὕψος ἢ τίγρις, ἡ λεοπαρδαλις, ὁ πάνθηρ τριπλάσιον, καὶ οὕτω καθεστῆς. Μεταξὺ τῶν καλλιτέρων πηδητῶν εἶναι ἡ γαλῆ, καὶ μάλιστα ἡ ἀγρία γαλῆ. Τὰ ἔντομα ἔχουσι καταπληκτικὴν ἱκανότητα εἰς τὸ νὰ πηδῶσιν καλὸν παρδείγμα τοῦτου ἔχουσι εἰς τὸν φύλλον, τὸν Πατέρα τοῦ πηδῆματος, ὡς τὸν ὀνομάζουσι οἱ Ἄραβες, ὅστις πηδᾷ εἰς ὕψος ἑκατοντὰ κίς μεγαλειότερον τοῦ ἴδιου τοῦ μήκους.

— Διατὶ αἱ γαλαὶ πρῶτον τρώγουσι καὶ κατόπιν νίπτονται; Καθὼς λέγεται, μίαν φοράν καὶ ἕνα καιρὸν, μία γαλῆ ἐπίσεν ἐν στρουθίον καὶ ἐκβίβει νὰ τὸ φάγῃ. Ἐνθ' τὸ συνέσφριγεν εἰς τοὺς δυνάεις τῆς καὶ τὸ ἐκτόταξε μετὰ λαίμαργίαν, τὸ στρουθίον εἶπε — «Κανεὶς καλοαναθετραμμένος καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος δὲν τρώγει ἂν δὲν νιφθῇ» πρῶτα. Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ στρουθίου ἐράνη δικαία εἰς τὴν γαλῆν, ἧτις ἤρχισεν εὐθὺς νὰ νίπταται μὲ τὸν πόδα τῆς. Τὸ στρουθίον δὲν χάνει καιρὸν καὶ ἀψίπταται. Ἡ δὲ γαλῆ πολὺ δυσαρεστηθεῖσα διὰ τοῦτο ὡμοσε μετὰ πολλὴν ἀγανάκτησιν δεῖ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔτρωγε πρῶτον καὶ κατόπιν θὰ ἐνίπτετο, ἀόστημα τὸ ὅποιον μέχρι τῆς σήμερον ἀκολουθοῦν δλαὶ αἱ γαλαὶ.

— Καταχρηστικῶς λέγεται τὸ ἔσσμα τοῦ τέττιγος, διότι ὁ μηχανισμὸς τῆς φωνῆς του δὲν εἶναι ἐντὸς τοῦ λάρυγγος του. Ὁ τέττιξ ἔχει εἰς ἐκάστην πλευρὰν τῆς κοιλίας του ἐσκαπασμένην διὰ μεμβράνης ὡς τὸ τύμπανον, καὶ ὡς ἀνοίγιμα στενὸν, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσερχόμενος ἀήρ, καὶ πάλιν ἐκπιεζόμενος προξενεῖ τὸν ἤχον ἐκεῖνον.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Ποῖος πονηρὸς ἄνθρωπος ἀναφερόμενος ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ προεφῆτευσεν περὶ τοῦ Χριστοῦ, πράγμα τὸ ὅποιον ἐπαλήθευσε;

2) Ποῖαν μαρτυρίαν ἔχομεν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ὅτι αἱ διάφοροι φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ ἐλάλουν κάπως διαφόρους διαλέκτους;